Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: ”En polsk Familie: 1-2. - 1926”, i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF , 1926-29, s. 70. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614054480/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

kort efter saae han atter Lyset bevæge sig, og hørte endelig Trin af Gaaende, der nærmede sig til Udgangen. »Sluk nu Fakkelen!« raabte endelig en Stemme temmelig nærved ham. »Tael sagte for den hellige Jomfrues Skyld!« hviskede en anden Stemme, hvorpaa Lyset blev slukket, og den Port aabnedes, ved hvilken Adalbert stod.

Denne fandt ingen Plads, hvor han kunde skiule sig, og de Personer, der kom ud af Slottet, opdagede ham strax ved Hielp af Maanelyset. »Hvem er der?« raabte en Stemme, som Adalbert vel kiendte, thi det var hans Onkel Czernims. — »Det er mig,« svarede han. — »Rinder der blot en Draabe polsk Blod i dine Aarer, saa lader du hellere din Tunge udskære, end du med et halvt Ord røber, hvad du her seer,« sagde Czernim. »Det er den unge Herre, ham har jeg altfor ofte vugget paa min Arm, til at jeg skulde troe, han vilde forraade os,« sagde en anden Røst, som heller ikke var Adalbert ubekiendt, og han saae nu tre Mænd og en Qvinde nærme sig, i hvilke han gienkiendte sin Onkel, den gamle Michael, den blinde Folkesanger og dennes Datter.

»Gaaer nu, mine Venner!« sagde Czernim, »Michael vil følge Jer paa Vei, og naar I først komme paa min Grund, da ere I saa sikkre, som det er muligt at være i dette Land, hvori af Sikkerhed lidt efter lidt forsvinder, og hvori alle vore Rettigheder bestandig stærkere trædes under Fødder.« — »Ak ja!« sukkede den gamle Michael, »Voldsmændene ere stærke i vor Tid, og den hellige Jomfru smiler ikke længere til sit Folk.«

I samme Øieblik hørtes en sønderrivende Tone, hvorved Alle forfærdedes, thi den klang, ligesom et Smerteskrig, og dog syntes den ei at udgaae fra noget Menneskes Læber. — »Alle gode Aander være os naadige!« raabte den gamle Michael, og korsede sig.